

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2008. évi február hó 14. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A halált okozó foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a pótmagánvádló által benyújtott felülvizsgálati indítvány elbírálása során a Szekszárdi Városi Bíróság 31.B.289/2006/16. számú ítéletét és a Tolna Megyei Bíróság 2.Bf.51/2007/5. számú végzését hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A halált okozó foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt a pótmagánvádló vádindítványa alapján indított büntetőeljárás során a Legfelsőbb Bíróság 2006. február 21. napján meghozott Bfv.I.1043/2005/8. számú végzésével elrendelt megismételt eljárásban a Szekszárdi Városi Bíróság a 2007. február hó 8. napján meghozott 31.B.289/2006/16. számú ítéletével a terheltet az ellene halált okozó foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. A pótmagánvádlót kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A megállapított tényállás lényege a következő:

1979-ben épült fel a városi művelődési ház, amelynek igazgatója 1993-tól a terhelt lett. A művelődési házon az átadását követően az

épület szerkezetét érintő átépítés, felújítás, egyéb műszaki beavatkozás nem történt.

A művelődési házban más - nem kulturális - céllal működő gazdálkodó szervezetek irodái is helyet kaptak. Ott dolgozott a pótmagánvádoló felesége is egy könyvelő irodában.

Mind a művelődési ház dolgozóinak, mind az épületben működő egyéb cégek munkatársainak a hozzátartozói időnként felkeresték az ott dolgozó családtagjaikat. Az iskolai foglalkozás befejezését követően az 1992. október 12. napján született gyk. általános iskolai tanuló sértett is meg-meglátogatta az édesanyját. Az édesanyja felkeresésén túlmenően a sértett és iskoláskorú barátai 2002 év késő őszén - pontosabban meg nem határozható időpontokban - többször is bementek a művelődési házba játszani.

2002. december 19-én 12 óra után a gyk. sértett két iskolatársaival együtt ismét bementek a művelődési házba játszani, ahova - az épület funkciójának megfelelően - az állampolgárok engedély és külön felügyelet nélkül bemehettek és - egyébként - ebben az időszakban került megrendezésre az éves „Aranycsengő” karácsonyi vásár is. A gyermekek a folyosóról a színházterembe vezető nyitott ajtón a színházterembe mentek. A nézőtérrel a beépített lépcsőn felmentek az előszínpadra. Széthajtották a leeresztett függönyt és bementek a színpadra. Az ott található mozgatható paravánok elfordításával a színpad bal szélére jutottak, ahol egy 6,3 méter hosszú fém létrához értek. A fémlétrán felmásztak a nézőtéri padlásteret elhatároló, 0,6x1,55 méter méretű fémajtóhoz, amely akkor csukva volt, de nem volt kulcsra zárva. Kinyitották az ajtót és bementek a padlástérbe. Ott 1,3 méter széles ötfokú fémlépcsőn a nézőtéri padlástér mögött található 10 méter mély aknához jutottak. Az akna trapéz alakú tetejének a hossza 3,7 méter, kezdő szélessége 1,09 méter, a távolabb oldalán pedig 0,7 méter széles.

Az akna teteje csak részben volt lefedve. A jobb oldali - külső - határoló faltól kiindulva 3 db összesen 0,53 méter szélességű fenyőpadló volt ráhelyezve. A fenyőpadló felett a padlás szabad belmagassága 1,17 méter volt, amely befelé haladva 0,88 méterre csökkent le.

A padlástérbe bejutva először az egyik iskolatárs lépett rá a padlózatra, majd őt követte a sértett, aki azonban az egyensúlyát elveszítve a lefedetlen aknarészbe lezuhant.

A sértett eltűnése miatt az egyik iskolatárs, valamint már a létráról korábban visszaforduló másik iskolatárs megijedtek, és a színházterem nézőterébe visszajutva a helyszínt el akarták hagyni. Időközben azonban - kb. 13 óra 5 perckor - az intézmény alkalmazottja bezárta a színházterem nézőtéri ajtaját, majd a bent

maradt gyerekek kiabálására kiengedte és távozásra szólította fel őket.

A sértett eltűnéséről a történetek miatti ijedtükben az iskolatársak sem az épületben tartózkodó felnőtteknek, sem aznap a szüleiknek nem szóltak.

14 óra körül a pótmagánvádoló, a gyk. sértett édesapja keresni kezdte a fiát, mivel a megszokott időben nem tért haza. A gyermek keresésébe a szülőkön kívül a barátok és ismerősök, majd 19 óra tájban a rendőrség is bekapcsolódott. 20 óra 50 perckor az akna aljába zuhanva megtalálták gyk. sértettet, de akkor már csak a halál tényét lehetett megállapítani.

A sértett halálának közvetlen oka a nagy kiterjedésű agyzúzódással szövődött koponyafedél és koponyaalapi törés volt. A halál bekövetkezésében természetes okú megbetegedés vagy idegenkezűségre utaló körülmény nem volt megállapítható.

A balesetet követően a terhelt elrendelte az akna teljes lefedését, az aknához vezető úton található vasajtó lakattal történő lezárását és figyelmeztető tábla kihelyezését.

Megállapította továbbá a városi bíróság, hogy a baleset közvetlen oka a mintegy 10 méter mélységű akna hiányos lefedése volt. A terhelt, mint az intézmény igazgatója megszegte a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (Mvt.) 2. §-ának (2) és (3) bekezdését, a 4. §-át, a 9. §-ának (1) és (2) bekezdését, valamint az 54. §-át. Egyúttal arra az álláspontra helyezkedett, hogy a terhelt büntetőjogi felelőssége a terhére rótt bűncselekményben nem állapítható meg.

A nem műszaki végzettségű terheltnek a munkavédelmi feladatokkal megbízott, műszaki feladatokat ellátó, a baleset helyszínén több alkalommal munkát végző beosztottja, valamint annak az ugyancsak műszaki feladatokat végző munkatársa nem jelezte közvetlen veszélyforrásként az évtizedek óta részben lefedetlenül található aknát. Annak ellenére, hogy azt a padlástérben történő munkavégzése során közvetlenül tapasztalta, az intézkedésre jogosult és köteles személynek nem jelezte. Nem kért intézkedést a veszélyhelyzet megszüntetése iránt. A terheltnek nem volt tudomása a padlástérben található közvetlen veszélyforrásról, mert erről őt a műszaki ismeretekkel rendelkező, ilyen tevékenységet végző beosztottjai nem tájékoztatták.

A városi bíróság vizsgálta az aknához, mint közvetlen veszélyforráshoz vezető eljutás megakadályozását jelentő vasajtó szerepét. Azt állapította meg, hogy a vasajtó csukott, de kulcsra nem zárt állapotban volt. A vasajtó kulcsát nem a terhelt

használta, őrizte. Saját kulcsa az ajtóhoz nem volt. Tudomása szerint azon kívül, amikor konkrét munkavégzés nem folyt a padlástérben, az ajtó kulcsra zárt állapotban, a kulcs pedig a műszaki feladatokat végző munkatársai felügyelete alatt volt. Mindezek folytán a terhelt nem felelős azért, hogy a baleset idején az ajtó nem volt kulcsra zárva.

A városi bíróság szerint nem állapítható meg, hogy a halálos eredménnyel járó baleset bekövetkezésének a megelőzését szolgáló, a konkrét veszélyhelyzetet megszüntető intézkedés megtétele a terhelt mulasztása folytán maradt el, ezért a terheltet az ellene emelt vád alól - mivel cselekménye nem bűncselekmény - felmentette.

A városi bíróság ítélete ellen a pótmagánvádló a bűnösség megállapítása végett jelentett be fellebbezést. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletében nem állapította meg azt, hogy a terhelt magatartása foglalkozási szabályszegésnek minősül-e, és nem indokolta meg, hogy a mulasztással elkövetett törvénysértései miatt nem alapozzák meg a büntetőjogi felelősséget.

A másodfokon eljáró Tolna Megyei Bíróság a 2007. június 21. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozott és 2007. június 28. napján kihirdetett 2.Bf.51/2007/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a pótmagánvádló a büntetőeljárás során felmerült 287.826 forint bűnügyi költségből 174.118 forint megfizetésére köteles.

A másodfokú bíróság az általa elrendelt bizonyítás, valamint az iratok tartalma alapján a tényállást kiegészítette. Megállapította, hogy a művelődési házban a színházterem fűtésének, szellőzésének biztosítása, kulcsainak kezelése, továbbá a közönség számára általában nem használatos termek nyitása és zárása 2002. évben a portások feladata volt. A technikus pedig 1995. január 3. napjától tűz- és munkavédelmi felelősi teendőket látott el.

A másodfokú bíróság szerint hiányos az elsőfokú ítélet indokolása, mert elmulasztotta kifejteni, melyek azok a terheltre kötelező érvényű foglalkozási szabályok, amelyek az intézményben tartózkodó nem munkavállaló személyek vonatkozásában jelentősek. Azt sem indokolta meg, hogy a terhelt e normáknak miként tett vagy nem tett eleget.

A megyei bíróság megállapította, hogy a terhelt, mint a munkáltató megbízottja, a szervezett munkavégzés kereteiben a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. tv. (Mvt.), mint foglalkozási szabály hatálya alatt állt. A vád tárgya ugyanakkor nem a munkavégzés körében a munkáltató szabályszegése folytán beállott közvetlen veszélyhelyzet és a halálos eredmény miatti büntetőjogi felelősség, ezért csak azok a terheltet érintő foglalkozási szabályok

jelentősek, amelyek a művelődési intézmény területén tartózkodó nem munkavállaló személyek vonatkozásában írnak elő kötelezettségeket.

A szakértő megállapíthatónak ítélte az Mvt. 54. §-ának (7) bekezdésében foglalt szabály megszegését a rendszeres ellenőrzési kötelezettség elmulasztása folytán az akna hiányos lefedésének feltáratlansága kapcsán.

A megyei bíróság e körben osztotta azt az elsőfokú ítéletben kifejtett álláspontot, miszerint a közvetlen veszélyhelyzethez - a lefedetlen aknához - vezető vasajtó kulcsra nem zárt állapota vonatkozásában a terheltet mulasztás nem terheli. A vasajtó zárása a karbantartók feladata volt. A kulcsot a lezárt kellékraktárban lévő szintén zárva tartott technikai helyiségben tartották.

A terheltnek nem volt tudomása arról, hogy a balesetet megelőző időszakban engedély és felügyelet nélkül gyermekek tartózkodnak a színházteremben, így nem számíthatott arra, hogy a sértett a színpadról a létrán felmászva majd a padlástérbe jut.

A szakértők egybehangzóan nyilatkoztak arra, hogy nincs külön munkavédelmi előírás a színpadon lévő vaslétra és a padlástér lezárására vonatkozóan. A megyei bíróság ezért úgy ítélte meg, hogy a terhelt terhére a szakvéleményben hivatkozott foglalkozási szabályszegés még gondatlanság formájában sem állapítható meg, mert az akna padozatának a hiányos lefedéséből előállott veszélyhelyzet megszüntetése nem a terhelt mulasztása folytán maradt el.

A már hivatkozott szakvélemény szerint a művelődési ház nem készített Munkavédelmi Szabályzatot, illetőleg ha készített, akkor nem határozta meg azoknak a munkahelyeknek a jegyzékét, ahol csak az ott dolgozók, illetve a felügyelettel megbízottak léphetnek be. Nem határozta meg továbbá a közönség fogadásával és a művelődési intézményben tartózkodásával kapcsolatos munkavédelmi feladatokat sem.

A munkáltató a munkavédelmi kötelezettségeit nem csak személyesen, hanem megbízott útján is teljesítheti. Ebben az esetben a tőle elvárható gondosság követelménye az alkalmas megbízott kiválasztására terjed ki. A terhelt alapos okkal bízhatott abban, hogy a termék zárásával, szellőztetésével és a fűtés biztosításával megbízott alkalmazottak kötelezettségeiket megfelelően teljesítik.

Az kétséget kizáróan bizonyítottá vált, hogy a terhelt szóbeli rendelkezése - bár nem kifejezett személyre szóló utasítása -, valamint a korábban kialakult szokások alapján az intézménybe látogatók a színházterembe engedély nélkül nem léphettek be.

A portások a büntetőeljárásban úgy nyilatkoztak, hogy az információ adása mellett feladatuk volt a termék zárása is, továbbá valamennyi kulcs a portán lévő kulcstartón került elhelyezésre. E körülmények és az ítéletben értékelte további bizonyítékok alapján a megyei bíróság arra következtetett, hogy a terhelttől nem volt elvárható annak a felismerése, miszerint a nézőtérre engedély nélkül belépő gyermek a padlásterben lévő fedetlen aknába zuhanhat. A kellő körültekintéssel járt el, amikor a portások kezelésébe adta a színházterem kulcsait és a színházteremben a jogosulatlan tartózkodást megtiltotta. Ezek az intézkedések az adott körülmények között elegendőnek mutatkoztak az Mvt. 2. §-ának (3) és (4) bekezdésében foglalt követelmények teljesítésére.

Tény, hogy a terhelt munkavédelmi szabályzatot nem készített, de a közönség fogadásával és a művelődési intézményben tartózkodásával kapcsolatos munkavédelmi feladatait ismerte, és annak megtartása érdekében a kellő körültekintéssel és figyelemmel járt el. A vizsgált foglalkozási szabályszegések még gondatlanság formájában sem állapíthatóak meg a terhére.

A terhelt a szakértő által rögzített foglalkozási szabályokban előírt gondossági követelmények szem előtt tartásával látta el a tevékenységét, magatartása nem sérti az objektív gondossági kötelességet.

Összességében tehát a terhelt terhére releváns gondatlan foglalkozási szabályszegés még negligencia formájában sem állapítható meg, ezért magatartása nem tényállásszerű, cselekménye nem bűncselekmény, következésképpen a bűncselekmény hiányában történő felmentése törvényes.

Mivel a Szekszárdi Városi Bíróságon 9.B.369/2004. szám alatt folyamatban volt eljárásban a pótmagánvádló bűnügyi költség elengedése iránti kérelmének az Igazságügyi Minisztérium méltányosságból helyt adott, ezért az elsőfokú bíróságnak a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezését a megyei bíróság úgy módosította, hogy a pótmagánvádló csak a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére köteles.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a pótmagánvádló nyújtott be felülvizsgálati indítványt. Közvetlenül a Legfőbb Ügyészséghez fordult és az ügyészség eljárását sérelmezte azon az alapon, hogy a hivatalból indult eljárás a halálos gyermekbaleset felelősét nem tudta megnevezni, és az ügyészség eredendően hamis adatokból levont következtetése okán lett pótmagánvádló.

A pótmagánvádlói vádindítványa alapján indított eljárásban az eljáró bíróságok képtelenek voltak a valóban felelős személy megnevezésére. Tekintettel ugyanis arra, hogy egy intézményben

következett be a baleset és a sorozatos szabályszegések folytán bűncselekmény történt, megnevezhető annak a felelőse is. Elfogadhatatlan, hogy a felelős meg nem nevezésével - kimondatlanul - 10 éves gyermeküket teszik felelőssé.

A Legfelsőbb Bíróság Bfv.I.1.043/2005/8. számú végzésében foglalt iránymutatásnak az eljáró bíróságok még részben sem tettek eleget. A Tolna Megyei Bíróság végzésének összes megállapítása azt sugallja, nem történt semmi. Még figyelmetlenség sem, hiszen a tragédiát kiváltó okot, körülményt az érte felelős nem ismerte.

Az eljárások során valójában nem is a történeteket vizsgálták, hanem az eljárási szabályoknak megfelelően, a feljelentés formai helyességét vitatták. Másként fogalmazva, az eljárási szabályokkal gátolták a törvények érvényesülését.

Mindezek alapján a pótmagánvádló azt kérte a Legfőbb Ügyészségtől, hogy ügyét a tényeknek és a következményeknek megfelelő súllyal, a törvényeknek megfelelően ítélje meg.

A Legfőbb Ügyészség a pótmagánvádló tartalma szerint felülvizsgálati indítványát a BF. 1949/2007. számú átiratával a felülvizsgálati eljárás lefolytatása végett a Szekszárdi Városi Bíróságnak küldte meg.

A pótmagánvádló felülvizsgálati indítványára a terhelt a meghatalmazott védője útján észrevételt tett. Előadta, hogy álláspontja szerint a terhelt felmentésére megalapozott tényállás alapján törvényesen került sor.

Az eljáró bíróságok kizárólag a terhelt, mint a művelődési ház igazgatójának a büntetőjogi felelősségét vizsgálták. A pótmagánvádló felülvizsgálati indítványától eltérően nem képezte az eljáró bíróságok feladatát a balesetért felelős személy megnevezése. A Be. 2. §-ának (3) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint ugyanis a bíróság az ítékezés során csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek.

Mivel a bíróságok a hivatkozott rendelkezés és az egyéb jogszabályok megtartásával jártak el, a védő a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatok hatályában fenntartását indítványozta.

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a Be. 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a pótmagánvádló a felülvizsgálati indítványát változatlan tartalommal fenntartotta.

Jogi képviselője részletesen bemutatta, hogy álláspontja szerint a terhelt mely foglalkozási szabályok megszegéséért felel. Ezek között is elsősorban annak volt jelentősége, hogy a beosztott munkatársai tevékenységének az összehangolását és tevékenységük rendszeres ellenőrzését elmulasztotta. Ezáltal eleve közvetlen veszélyhelyzetet tartott fenn. Mivel pedig a sértett gyermek halála ezzel okozati összefüggésben következett be, a minősített esetként szabályozott halálos eredmény előidézéséért is felelős.

Ugyanerre az álláspontra helyezkedett egyébként a Legfelsőbb Bíróság is korábban a Bfv.I.1.043/2005/8. számú hatályon kívül helyező végzésében.

A terhelt cselekménye tényállásszerű, következésképpen felmentésére anyagi jogszabálysértéssel került sor. Ezért a felmentő ítéletek hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását indítványozta.

A pótmagánvádló előadta, hogy 1884 napja történt a tragikus baleset. Amíg a bíróságok szerint minden a törvény szerint történt, addig a kisleány egy művelődési intézményben meghalt.

Az élet védelmének kötelessége az Alkotmányból fakad. A bíróságok ezt az intézményvédelmi kötelezettségüket nem teljesítették és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatásának sem tettek eleget.

A terhelt védője a jogerős ügydöntő határozat hatályában fenntartását indítványozta.

A pótmagánvádló - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján - azért támadta a jogerős ügydöntő határozatot, mert álláspontja szerint a terhelt felmentésére a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése miatt került sor. A Legfelsőbb Bíróság ezért a felülvizsgálati indítvánnyal támadott ítéletet az irányadó tényállás alapul vétele mellett egyrészt az indítvány alapján megállapítható okból, másrészt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában foglalt abszolút eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bek.] vizsgálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt alaptalannak találta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvány elbírálása során abból indult ki, hogy a Be. 423. §-ának (1) bekezdésében foglaltak értelmében, a felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség érvényesül. Ennél fogva a kötelezően irányadó jogerős ítéleti tényállás alapulvételével kell és lehet állást foglalni a rendkívüli jogorvoslat tárgyában.

A pótmagánvádló elsősorban azt sérelmezte, hogy a közvádra üldözendő bűncselekmény miatt hivatalból indított büntetőeljárásban annak ellenére nem nevezték meg, és nem vádolták meg az elkövetőt, hogy kétségtelenül megállapíthatóan bűncselekmény történt. Az ügyészség eredendően hamis adatokból levont következtetése eredményeként került a pótmagánvádlói pozícióba.

A Legfelsőbb Bíróság ezzel kapcsolatban a következőket emeli ki:

A Be. 1. §-a szerint a büntetőeljárásban a vád, a védelem és az ítélezés egymástól elkülönül.

Az eljárási feladatok megoszlása a büntetőeljárási jogunk kiemelkedően fontos, alapelvi szintű követelménye, ezért rögzíti a büntetőeljárási törvényünk már az első §-ában. Erre az alapvető rendelkezésre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság csupán annak a megállapítására szorítkozhat, hogy az állam büntetőigényének az érvényesítésére hazánkban a Magyar Köztársaság Ügyészsége jogosult és köteles. A Be. 28. §-ának (1) bekezdése szerint az ügyész a közvádló. Kizárólag az ügyész dönt arról, hogy kivel szemben kíván a bíróság előtt vádat emelni.

A Be. 12. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság feladata az igazságszolgáltatás.

A bíróság eljárásának alapja a vád. A bíróság az ítélezés során törvényes vád alapján jár el [Be. 2. § (1) bek.]. A bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan cselekmény miatt, amelyet a vád tartalmaz [Be. 2. § (3) bek.].

A vádelv fent hivatkozott alapvető követelményeire figyelemmel a pótmagánvádló vádindítványa alapján indított bűnügyben eljáró bíróságok kizárólag a megvádolt terhelt büntetőjogi felelősségét vizsgálhatták, és kizárólag arról hoztak felmentő döntést.

A Legfelsőbb Bíróság Bfv.I.1.043/2005/8. számú - ugyancsak felülvizsgálati eljárásban meghozott - hatályon kívül helyező végzésében foglaltaknak annyiban tettek eleget, amennyiben azok a terhelt, a művelődési ház igazgatójának a büntetőjogi felelősségének a tisztázása körében jelentősek.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az alapeljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás alapján állást lehet foglalni a terhelt büntetőjogi felelősségének a kérdésében. E tényállás alapján a terhelt nem szegett meg olyan munkavédelmi szabályt, amellyel - akárcsak közvetett - okozati összefüggésben a közvetlen baleseti veszélyhelyzet bekövetkezett.

A munkavédelmi szabályzat elkészítésének az elmulasztása nem áll ok-okozati összefüggésben a baleseti veszélyhelyzettel, miután a terhelt szóban egyértelműen rendelkezett arról, hogy a színházterem ajtaját mikor, milyen feltételekkel lehet nyitva tartani, illetve, hogy azt egyébként zárva kell tartani.

Ezt meghaladóan az intézménynek volt kijelölt munkavédelmi felelőse. Az ő feladatát képezte a karbantartók ellenőrzése, akinek a feladata volt az akna lefedése, illetve a padlástérbe vezető ajtó kulcsra zárása.

A pótmagánvádló vádindítványa alapján lefolytatott bírósági eljárásban tehát pontosan sikerült tisztázni, hogy kinek, milyen szabályszegése állt okozati összefüggésben a balesethez vezető közvetlen veszélyhelyzet előidézésével.

A terhelt azonban - figyelemmel arra is, hogy a tanuk egybehangzó vallomása szerint a karbantartók az intézménynek helyet adó épületet a terhelttel együtt időszakosan, évenként bejárták, és a tűzoltóság az épületet tűzvédelmi szempontból rendszeresen ellenőrizte - az ellenőrzési kötelezettségét sem szegte meg. Nem róható ezért a terhére olyan munkaköri kötelezettségszegés, amely a vád tárgyát képező bűncselekmény tényállási elemét képező veszélyhelyzet előidézésével okozati összefüggésben állna. Szabályszegés hiányában pedig már a bűnösségének a vizsgálata is szükségtelen.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy ebben az ügyben kizárólag a terhelt büntetőjogi felelősségének a vizsgálatára kerülhetett sor. A vádelv gátját képezi annak, hogy a Legfelsőbb Bíróság meg nem vádolt személy büntetőjogi felelőssége tárgyában állást foglaljon. Mindezekre figyelemmel nem értett egyet a Legfelsőbb Bíróság a pótmagánvádlónak azzal a megállapításával, hogy a bíróságok a felelős meg nem nevezésével valójában a gyermekkorú sértettet tették felelőssé a bekövetkezett végzetes balesetért.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat - a Be. 426. §-a alapján - a hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e)

vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten

előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Legfelsőbb Bíróság mellőzheti.

Budapest, 2008. február 14. napján

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, dr. Molnár Gábor s.k.
előadó bíró, dr. Csere Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő
Bné